

Roma stadfester synet – nummer tre

Forente stater og det profetiske synet: En appell til grundig bibelstudium og forståelse

Jeff Pippenger

2024-07-14

I de to foregående artiklene som tok for seg den private tolkningen som hevder at De forente stater er blitt forbildet ved «røverne av ditt folk», som «oppretter synet» i Daniel kapittel elleve, vers fjorten, siterte vi et avsnitt fra Ellen Whites penn som lød: «Menighetens medlemmer vil hver for seg bli prøvet og testet.» Denne prøvings-, testings- og siktingsprosessen, som fremstilles som Paktens sendebud i Malaki kapittel tre, idet han renser sølvet og gullet, er nå i gang. I Malaki kapittel tre omtales en renselse.

Og han skal sitte som en som smelter og renser sølv; og han skal rensa Levis sønner og lutre dem som gull og sølv, så de kan bære fram for Herren et offer i rettferdighet. Da skal Judas og Jerusalems offer være til behag for Herren, som i gamle dager og som i fordums år. Malaki 3,3.4.

De som holder fast ved den oppfatning at De forente stater er det symbolet som stadfester synet, har vært ute av stand til eller uvillige til å forstå at budskapet som ble åpnet i juli 2023, er det som renser ut kandidatene til å være blant de hundre og førtifire tusen. I synagogen i Kapernaum ble den endelige utrenskningen av de hundre og førtifire tusen forbildet.

«Jesus sa rent ut til dem: ‘Det er noen av dere som ikke tror’; og la til: ‘Derfor sa jeg til dere at ingen kan komme til Meg uten at det er gitt ham av Min Far.’ Han ønsket at de skulle forstå at dersom de ikke ble draget til Ham, var det fordi deres hjerter ikke var åpne for Den Hellige Ånd. ‘Et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er en dårskap for ham, og han kan heller ikke kjenne det, fordi det må bedømmes åndelig.’ 1 Korinterbrev 2:14. Det er ved tro at sjelen skuer Jesu herlighet. Denne herlighet er skjult inntil troen, ved Den Hellige Ånd, tennes i sjelen.»

«Ved den offentlige irettesettelsen av deres vantro ble disse disiplene enda mer fremmedgjort fra Jesus. De ble sterkt mishaget, og i ønsket om å såre Frelseren og tilfredsstille fariseernes ondskap vendte de Ham ryggen og forlot Ham med forakt. De hadde truffet sitt valg, — de hadde tatt formen uten ånden, skallet uten kjernen. Deres beslutning ble aldri siden omgjort; for de vandret ikke lenger med Jesus.

«‘Han har kasteskovlen i sin hånd, og han skal rensa sin treskeplass til bunn og samle hveten sin i låven.’ Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdslig innstilte til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler blir prøvet i dag slik disse disiplene ble det i synagogen i Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta

opp det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus mens de knurret: 'Dette er harde ord; hvem kan høre dem?'» Alfa og Omega, 392.

Ved «sannhetens ord» ble gullet og sølvet i Malakis framstilling av den endelige tempelrenselsen av de hundre og førtifire tusen fremstilt.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal rydde veien for meg; og Herren, som dere søker, skal med ett komme til sitt tempel, paktens budbærer, som dere har deres glede i; se, han kommer, sier hærskares Herre. Men hvem kan utholde hans komme? og hvem kan bli stående når han åpenbarer seg? For han er som smelterens ild og som tvetterens såpe. Malaki 3:1, 2.

Alle profetene, deriblant Malaki, identifiserer de siste dager. I den første av disse artiklene siterte vi The 1888 Materials, side 403, hvor vi blir informert: «Den som hviler tilfreds med sin egen nåværende ufullkomne kunnskap om Skriftene og mener at dette er tilstrekkelig for hans frelse, hviler i et skjebnesvangert bedrag. Det er mange som ikke er grundig utrustet med skriftmessige argumenter, slik at de er i stand til å skjelne villfarelse og fordømme all den tradisjon og overtro som er blitt utgitt for å være sannhet.» De som identifiseres i det samme avsnittet, «er ikke nære bibelstudenter», som «ikke med hensikt har studert» de «skriftstedene» hvor det finnes «meningsforskjeller». De som tiltales, «leser ikke Bibelen [for] å tilegne seg marginen og fedmen til sine egne sjeler. De føler ikke at det er Guds røst som taler til dem. Men dersom vi vil forstå frelsens vei, dersom vi vil se strålene fra rettferdighetens Sol», må de «studere Skriftene med et formål».

Den første artikkelen påviste at ett av elementene i deres villfarne profetiske modell er avsnittet fra The Great Controversy, hvor det heter: «Romanismen i den gamle verden og det frafalne protestantismen i den nye vil følge en lignende fremgangsmåte overfor dem som ærer alle de guddommelige forskrifter.» The Great Controversy, 615. Deres private tolkning hevder at denne setningen identifiserer «romanismen» som fortidshistorie og «fracfallen protestantisme» som den moderne verden. Etter de grammatiske bevisene for at anvendelsen de gjør av denne setningen er blitt vridd bort fra dens rette mening, fremviste de ingen offentlig tilbaketrekning av den falske anvendelsen. Tvert imot brukte de selve avsnittet til å annonsere sitt neste Zoom-møte. Likevel blir vi informert om at «vi bør innprente hos alle nødvendigheten av flittig å granske den guddommelige sannhet, så de kan vite at de vet hva sannhet er.» Det ble ikke gjort noe forsøk på å trekke tilbake den falske påstanden, noe som synes å være et bevis på at de som fremmer denne falske anvendelsen, ikke «gransker flittig» for å «vite hva sannhet er».

Fra begynnelsen av denne striden har vi nærmet oss den som om den var mer enn simpelthen en uenighet mellom sannhet og villfarelse om hvem røverne av ditt folk representerer, og jeg fastholder fortsatt dette standpunktet. Artiklene om Daniels bok var, ved nummer to hundre, kommet til et punkt hvor betydningen av vers tretten til femten i Daniel elleve var blitt grundig framstilt. Versene representerer historien fra 1989 og fram til den snart kommende søndagsloven som finnes i vers førti i Daniel elleve.

Vi har identifisert denne historien som den skjulte historien i vers førti. Vi har også fastslått at når søster White sier at «boken som var forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som angår de siste dager», så er den skjulte historien i Daniel kapittel elleve, vers førti, «den delen av Daniels profeti». Vers tretten til femten representerer den profetiske sannheten som blir avforseglet i de siste dager. Disse tre versene er derfor også fremstilt både som «Jesu Kristi åpenbaring» og som «de syv tordener» i Åpenbaringsens bok, som blir avforseglet like før nådetidens avslutning. Når søster White viser til «den delen av Daniels bok», sier avsnittet der uttalelsen er plassert:

«La ingen tro at fordi de ikke kan forklare betydningen av hvert symbol i Åpenbaringen, er det nytteløst for dem å granske denne boken i et forsøk på å kjenne meningen med den sannhet den inneholder. Han som åpenbarte disse mysterier for Johannes, vil gi den sannhetssøkende gransker en forsmak på himmelske ting. De hvis hjerter er åpne for å ta imot sannheten, skal bli i stand til å forstå dens læresetninger, og skal få den velsignelse som er lovet dem som 'hører ordene i denne profeti og holder fast ved det som er skrevet i den.'»

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullendelsen av Daniels bok. Den ene er en profeti; den andre en åpenbaring. Boken som ble forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som angår de siste dager. Engelen bød: 'Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endetiden.' Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 584, 585.

Ordet «komplement» betyr å bringe til fullkommenhet. Den delen av Daniels bok som angår de siste dager, og som blir åpnet ved endens tid, fullkommengjøres når den sammenføyes, «linje på linje», med «Jesu Kristi åpenbaring» og «de syv tordener». Disse tre framstillingene er budskapet som blir åpnet, og representerer derfor «sannhetens ord» som brukes til å «rense» de hundre og førtifire tusen i den siste tempelrenselsen i Malaki, slik dette er framstilt i vers tretten til femten i Daniel elleve. Verset i midten er det verset hvor den nåværende striden er framstilt, og representerer som sådan den identiske striden som møtte millerittene i deres profetiske historie.

Å hevde at «røverne blant ditt folk» i vers fjorten er Amerikas forente stater, er en fullkommen parallell til at protestantene i den millerittiske historiesammenheng hevdet at røverne representerte Antiochus Epifanes. Striden vil rense slagget bort fra gullet og sølvet, men det viktigere forhold er at striden er blitt tillatt å lede dem som er representert ved levittene i Malakias kapittel tre, til å studere Guds profetiske Ord dypere enn noen gang før. «Smussskostmannen» i William Millers drøm feier nå de falske myntene og juvelene ut av rommet, i forkant av sitt verk med å samle de ekte juvelene på nytt i en fullkommen orden som skinner ti ganger klarere enn solen.

Striden ble tillatt å finne sted for å fullbyrde nettopp dette verk, for vi er blitt underrettet om at: «Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler svikter, vil vranglærdommer komme inn iblant dem, og disse vil sikte dem, idet de skiller agnene fra hveten. Herren kaller alle som tror hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som er rett over oss. Dette lys skulle lede oss til en flittig granskning av Skriftene og en høyest kritisk prøvelse av de standpunkter vi holder. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter skal bli grundig og utholdende ransaket, med bønn og faste. De troende skal ikke slå

seg til ro med antagelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannheten.»

De «vranglærer» som Han tillater og benytter for å vekke sine sovende hellige, er «gamle stridsspørsmål».

«I historie og profeti skildrer Guds Ord den langvarige konflikten mellom sannhet og villfarelse. Den konflikten pågår fremdeles. Det som har vært, vil bli gjentatt. Gamle stridsspørsmål vil bli tatt opp igjen, og nye teorier vil stadig oppstå. Men Guds folk, som i sin tro på og oppfyllelse av profetien har hatt en del i forkynnelsen av den første, andre og tredje engels budskap, vet hvor de står. De har en erfaring som er mer dyrebar enn fint gull. De skal stå faste som en klippe og holde urokkelig fast ved begynnelsen av sin tillit inntil enden.»
Selected Messages, bok 2, 109.

Striden om «røverne blant ditt folk» er en gammel strid fra millerittbevegelsens historie, og den utgjør «begynnelsen på den tillit» som de blir pålagt å holde «fast til enden». «Begynnelsen på» de hundre og førtifiretusens «tillit» er de grunnleggende sannhetene som er fremstilt på pionerkartene fra 1843 og 1850.

«Fienden søker å lede tankene hos våre brødre og søstre bort fra arbeidet med å berede et folk til å bestå i disse siste dager. Hans sofismer er utformet for å føre sinnene bort fra stundens farer og plikter. De regner for intet det lys som Kristus kom fra himmelen for å gi Johannes for sitt folk. De lærer at de begivenheter som nå ligger like foran oss, ikke er av tilstrekkelig betydning til å vies særskilt oppmerksomhet. De gjør sannheten av himmelsk opphav virkningsløs og berøver Guds folk deres tidligere erfaring, idet de i stedet gir dem en falsk vitenskap.

«Så sier Herren: Stå ved veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den.»

«La ingen søke å rive bort grunnvollene for vår tro — de grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt verk, gjennom bønnfullt studium av Ordet og ved åpenbaring. På disse grunnvollene har vi bygget i de siste femti år. Mennesker kan mene at de har funnet en ny vei, og at de kan legge en sterkere grunnvoll enn den som er lagt. Men dette er et stort bedrag. Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt. »

«Tidligere har mange tatt fatt på å bygge en ny tro, å grunnlegge nye prinsipper. Men hvor lenge ble deres byggverk stående?—Det falt snart; for det var ikke grunnlagt på Klippen.

«Måtte ikke de første disipler møte menneskers utsagn? Måtte de ikke høre på falske teorier, og deretter, etter å ha gjort alt, stå fast og si: «Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt»?»

«Så skal vi holde fast ved begynnelsen av vår frimodige tillit inntil enden. Ord med kraft er blitt sendt av Gud og av Kristus til dette folket, idet de fører dem ut fra verden, punkt for punkt, inn i det klare lyset i den nærværende sannhet. Med lepper berørt av hellig ild har Guds tjenere forkynt budskapet. Det guddommelige ord har satt sitt segl på den forkynte sannhets ekthet.»
Review and Herald, 3. mars 1904.

Jeremias' «gamle stier» er «grunnvollene som ble lagt ved begynnelsen av vårt verk». Disse sannhetene ble grunnlagt «på Klippen», og i den millerittiske historien var disse grunnleggende sannhetene budskapet om «den nærværende sannhet» som ble forkynt i 1842, 1843 og 1844.

«Må Gud hjelpe dere til å ta imot de ordene jeg har talt. La dem som står som Guds vektene på Sions murer, være menn som kan se farene foran folket, — menn som kan skjelne mellom sannhet og villfarelse, rettferdighet og urettferdighet.»

«Advarselen er kommet: Intet må få slippe inn som vil forstyrre selve grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og siden den gang har jeg stått fram for verden, tro mot det lyset som Gud har gitt oss. Vi akter ikke å ta føttene bort fra den plattformen de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren i alvorlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt. Brødre og søstre, Gud lever og regjerer og virker i dag. Hans hånd er på hjulet, og i sitt forsyn dreier han hjulet i samsvar med sin egen vilje. La ikke mennesker binde seg til dokumenter og si hva de vil gjøre, og hva de ikke vil gjøre. La dem binde seg til Herren, himmelens Gud. Da vil himmelens lys skinne inn i sjelens tempel, og vi skal se Guds frelse.» Review and Herald, 14. april 1903.

Budskapet som ble forkynt «i 1842, 1843 og 1844», er budskapet som er fremstilt på pionerkartet fra 1843. I mai 1842 ble tre hundre 1843-kart trykt. Ellen White og alle pionerene vitnet om at kartet var en oppfyllelse av befalingen i Habakkuk kapittel to om å skrive synet og gjøre det tydelig på tavler. I nettopp denne historien var det tre hundre millerittiske predikanter, og SDA-historikere bevitner det faktum at de alle benyttet 1843-kartet.

Hva skulle kunne få et menneske til å hevde at pionerens identifikasjon av Roma som røverne av ditt folk, slik dette er fremstilt på tavlen, er feilaktig? Hva skulle kunne få noen til å godta en slik påstand? Og hva er det som får dem av oss som hevder å akseptere pionerens forståelse av at Roma er symbolisert ved uttrykket «røverne av ditt folk», og likevel i virkeligheten ikke er i stand til å forsvare denne forståelsen for oss selv?

I den første artikkelen siterte vi følgende avsnitt:

«Uansett hvor langt mennesket måtte være kommet i intellektuell utvikling, må det ikke et øyeblikk tenke at det ikke er behov for grundig og vedvarende gransking av Skriftene for å oppnå større lys. Som et folk er vi kalt, hver enkelt av oss, til å være studenter av profetiene. Vi må våke med alvor, så vi kan skjelne enhver lysstråle som Gud vil la skinne for oss.» Testimonies, bind 5, 708.

Jeg hevder at det «lys som Gud» nå legger frem «for oss», er at vi ikke fullt ut er blitt vekket til vårt ansvar for personlig å forstå de første femten versene i Daniel elleve, og at vi ikke har forstått at vers tretten til femten i det samme kapittel fremstiller de sannheter som fullbyrder den endelige renselse og besegling av de hundre og førtifire tusen. Dersom ingen vranglærdommer var blitt innført i nettopp denne historien, ville det gi bevis for at vi var fullt våkne. Men denne strid beviser noe annet.

«Det faktum at det ikke finnes noen strid eller uro blant Guds folk, bør ikke betraktes som et avgjørende bevis på at de holder fast ved den sunne lære. Det er grunn til å frykte at de kanskje ikke klart skjelner mellom sannhet og villfarelse. Når ingen nye spørsmål reises ved granskning av Skriftene, når ingen meningsforskjell oppstår som vil få mennesker til selv å ransake Bibelen for å forvise seg om at de har sannheten, da vil det nå, som i oldtiden, være mange som holder fast ved tradisjonen og tilber uten å vite hva de tilber....»

«Gud vil vekke sitt folk; dersom andre midler slår feil, vil vranglærer komme inn iblant dem, og de vil sikte dem og skille agnene fra hveten. Herren kaller alle som tror hans ord, til å våkne opp av søvnen. Dyrebart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sannhet som viser de farer som er rett over oss. Dette lyset burde lede oss til en flittig granskning av Skriftene og en ytterst kritisk undersøkelse av de standpunkter vi inntar. Gud vil at alle sannhetens sider og standpunkter grundig og utholdende skal granskes, med bønn og faste. De troende skal ikke hvile i antagelser og uklart definerte forestillinger om hva som utgjør sannheten. Deres tro må være fast grunnlagt på Guds ord, slik at når prøvelsens tid kommer, og de blir ført fram for råd for å svare for sin tro, kan de være i stand til å gi grunn for det håp som er i dem, med saktmodighet og frykt.

«Sett i bevegelse, sett i bevegelse, sett i bevegelse. De emner som vi legger fram for verden, må for oss være en levende virkelighet. Det er viktig at vi, når vi forsvarer de læresetninger som vi betrakter som grunnleggende trosartikler, aldri tillater oss å bruke argumenter som ikke er fullt ut holdbare.» Testimonies, bind 5, 708.

Etter hvert som vi går videre i denne betraktningen av røverne blant Guds folk, vil vi påvise at striden om vers fjorten i Daniel elleve mellom protestantene og millerittene er identisk med striden mellom den nye og private fortolkningen om at De forente stater, og ikke Roma, stadfester synet. Det standpunkt at The Great Controversy bruker uttrykket «den gamle verden» for å betegne fortidshistorien, er en «antagelse og uklart definert forestilling», og det er en illustrasjon av et «resonnement som ikke er helt holdbart».

De som har brukt dette skriftstedet til å opprettholde sin antakelse om at millerittene tok feil da de identifiserte Roma som røverne av ditt folk, bør oppfylle sin kristne forpliktelse og offentlig trekke tilbake sin påstand, for den er grammatisk og historisk uholdbar. For dem som sitter på sidelinjen i denne kontroversen, er dere ansvarlige for rett å dele sannhetens ord, for dere er kalt til å være et individ som er en profetiens student, ikke en tilhenger av et menneskes idé.

Mennesker vrenger Skriftene til sin egen undergang.

Og akt vår Herres langmodighet for frelse; slik som også vår elskede bror Paulus etter den visdom som ble gitt ham, har skrevet til dere; likeså i alle sine brev, når han i dem taler om disse ting; i dem finnes det noe som er vanskelig å forstå, og dette forvrenger de ulærde og ustø, slik de også gjør med de andre Skrifter, til sin egen undergang. Dere derfor, elskede, siden dere vet dette på forhånd, så vakt dere, for at ikke også dere, når dere blir revet med av de lovløses villfarelse, skal falle fra deres egen fasthet. Men voks i nåde og i kunnskapen om vår Herre og Frelser Jesus Kristus. Ham være æren både nå og til evig tid. Amen. 2 Peter 3:15–18.

Peter sier at det er de «ulærde og ubefestede» som «forvrenger» Skriftene «til sin egen undergang». I samsvar med dette faktum er Søster Whites gjentatte advarsler til oss om å studere selv. Dersom vi ikke oppfyller vårt ansvar som studenter av profetien, fastsetter vi vår egen undergang.

Det er røverne blant ditt folk som stadfester synet, og Salomo slår fast at der det ikke er noe syn, går folket til grunne.

Uten åpenbaring blir folket tøylesløst; men salig er den som holder loven. Ordspråkene 29:18.

En av definisjonene av «gå fortapt» er å bli gjort naken. Der det foreligger en uriktig forståelse av synet, bygger den på det faktum at symbolet som stadfester synet, ikke er forstått, eller er feilaktig forstått. Å være blant dem som går fortapt i Salomos advarsel, er å sikre seg den nakenhet som er fremstilt ved laodikeerne, som blir utspydd av Herrens munn ved den snart kommende søndagsloven. Hvorfor skulle vi godta en oppfatning som fordreier den klare meningen i Søster Whites kommentarer om den gamle og den nye verden, og som forkaster den millerittiske identifikasjonen av at det er Roma som stadfester synet, noe som direkte var fremstilt på 1843-diagrammet, som representerer adventismens grunnleggende sannheter, og som er Kristus, evighetens klippe, som er fremstilt ved all hellig illustrasjon av grunnvollene?

«Men enhver bygning som reises på annen grunnvoll enn Guds ord, vil falle. Den som, lik jødene på Kristi tid, bygger på grunnvollen av menneskelige ideer og meninger, av former og seremonier som er oppfunnet av mennesker, eller på noe verk som han kan gjøre uavhengig av Kristi nåde, reiser sin karakterbygning på den skiftende sand. Fristelsens voldsomme stormer vil feie bort den sandige grunnvoll og etterlate hans hus som et vrak på tidens strender.»

«Derfor sier Herren Gud, ... Og jeg vil legge dom til rettesnor og rettferdighet til lodd; haglet skal feie bort løgnenes tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet.» Jesaja 28:16, 17.

«Men i dag bønnfaller barmhjertigheten synderen. 'Så sant jeg lever, sier Herren Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin vei og lever; vend om, vend om fra deres onde veier! For hvorfor vil dere dø?' Esekiel 33:11. Røsten som i dag taler til den ubotferdige, er røsten til Ham som i hjertets angst utbrøt da Han skuet den by Han elsket: 'Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, likesom en høne samler sitt kull under vingene sine, men dere ville ikke! Se, huset deres blir etterlatt øde.' Lukas 13:34, 35, R.V. I Jerusalem så Jesus et symbol på den verden som hadde forkastet og foraktet Hans nåde. Han gråt, du gjenstridige hjerte, over deg! Selv da Jesu tårer ble felt på berget, kunne Jerusalem ennå ha omvendt seg og unnsuppet sin dom. Enda en liten stund ventet himmelens Gave på å bli mottatt av henne. Slik taler Kristus fremdeles til deg, o hjerte, med kjærlighetens røst: 'Se, jeg står for døren og banker; om noen hører Min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med Meg.' 'Se, nå er den velbehagelige tid; se, nå er frelsens dag.' Åpenbaringen 3:20; 2 Korinterbrev 6:2.»

«Dere som setter deres håp til selvet, bygger på sand. Men det er ennå ikke for sent å unnsnippe den forestående undergang. Før stormen bryter løs, fly til den sikre grunnvoll. 'Så sier Herren Gud: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en fast

grunnvoll; den som tror, skal ikke flykte i hast.' 'Vend dere til Meg og bli frelst, alle jordens ender! For Jeg er Gud, og det er ingen annen.' 'Frykt ikke, for Jeg er med deg; vær ikke motløs, for Jeg er din Gud. Jeg styrker deg, ja, Jeg hjelper deg, ja, Jeg holder deg oppe med Min rettferdighets høyre hånd.' 'Dere skal ikke bli til skamme eller stå til skamme i all evighet.' Jesaja 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.» Tanker fra velsignelsens berg, 150–152.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.